

prism
ปรีชัม

กระดาน ร้อยผี

THE GAME 2

ผลงาน
เล่มที่ 2 ในชุด
เกมร้อย
วิญญาณ
THE GAME

ข้าเจ้า

เกมล่าวิญญาณจะพาคุณโลดเล่นไปใน **โลกแห่งความตาย** อีกครั้ง!

พาเราย้อนสู่บรรยากาศวังเวง
ของโรงเรียนเก่ากับมิตรภาพสมัยมัธยม
ด้วยบรรยากาศที่หลอนลึกและฉากผีไล่ล่าหลอกหลอน
ที่ทำให้เราระทึกติดตามไปทั้งคืน

- พงศภัค พวงจันทร์

ผู้เขียนเสียงวิกลจากศพปริศนา

ภาคต่อของ *เกมร้อยวิญญาณ*
พาย้อนดูตำนานที่มาที่ไปของเกมพิศวง
ปริศนากับความตายยังคงร้อยกันอย่างหวาดผวา

- 🎧 Itsjustanotherbook

บรรยากาศสยองขวัญ น่าขนลุก
และการดำเนินเรื่องที่บีบคั้นอารมณ์
ยังคงเป็นเอกลักษณ์อันชัดเจนของข้าเจ้าเสมอมา
ว่าเล่มนี้ สัมผัสได้แต่ละตลกกลับยิ่งทวีความหลอน
เกมกระดานที่เล่นถึงตายเล่มนี้เลยทำให้คนอ่านอย่างเรา
ทั้งลุ้นทั้งกลัว

- ศรัณย์

เป็นหนังสือที่ได้อ่านโดยบังเอิญ
ในช่วงวัยเท่า ๆ กับตัวละครในเรื่อง
ทำให้อินมากจนอยากจะให้ทำออกมาเป็นภาพยนตร์
ผ่านมา 10 กว่าปีแล้ว เรื่องนี้ยังคงตราตรึงอยู่ในใจตลอดมา
- ศรัทธา ภคินธีราศิริติ

ตอนอ่านนิยายเล่มนี้เหมือนได้เป็นตัวละครที่เข้าไปเล่นเอง
ลุ้นตลอดจนวางหนังสือเล่มนี้ไม่ได้เลยล่ะ
ข้าเจ้ามีความคิดแปลกใหม่ กล้าคิด กล้าเขียน
ทำให้ผู้อ่านจินตนาการเป็นภาพจนขนลุกและกลัวตาม
- กมลชนก ดีสินธุ์

กระดานร้อยผืนไม่ได้มีแค่ความลึนระทึก สยองขวัญ
แต่ยังเต็มไปด้วยมิตรภาพ ความผูกพัน
และเรื่องราวที่จะทำให้คุณวางหนังสือเล่มนี้ไม่ลง
- เมธวี ดุลนกิจ

prism
บริษัท

The Game 2 กระดานร้อยผี

ข้าเจ้า
เขียน

การอ่านดี้อรรถาพิสัถ์

The Game 2 กระดานร้อยผี

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8408-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระธร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร
ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลีนัด • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร สิริณิดดา สุขทิมพ์, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

ภาคต่อของ *The Game เกมร้อยวิญญาน* ผลงานของคุณข้าเจ้า กลับมาอีกครั้งกับเรื่องราวการตามล่าวิญญานที่ต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมนัสนในโรงเรียนชั้นมัธยมปลายที่เข้มข้นขึ้นยิ่งกว่าภาคแรก เมื่อเหล่าตัวละครที่เติบโตขึ้นต้องกลับเข้าสู่การเอาชีวิตรอดในวังวนของเกมมรณะที่ไล่ล่าคร่าชีวิตไปพร้อมกับการรื้อฟื้นภูมิหลังของเกมร้อยวิญญาน!

The Game 2 กระดานร้อยผี ยังคงเป็นผลงานที่สร้างความตราตรึงผ่านฝีมือการใช้คำบรรยายที่เล่นกับจิตใจมนุษย์ นอกจากนั้นผลงานภาคต่อเล่มนี้ยังสร้างความประทับใจให้กับนักอ่านในแง่ของการพัฒนาตัวละครอีกด้วย หากจะกล่าวว่ภาคแรกของ*เกมร้อยวิญญาน* ได้เล่นกับความกลัวของเราได้อย่างสมบูรณ์แบบ *The Game 2 กระดานร้อยผี* ก็เล่นกับความผูกพันทางจิตใจของตัวละครและมนุษย์อย่างเราได้อย่างไร้ที่ติเช่นกัน

แก็วกาญจน์ต้องเผชิญหน้ากับความกลัวและก้าวผ่านความรู้สึกผิดในใจของตัวเอง เมื่อไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ก็มีแต่ต้องยอมรับความจริงกับเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้น แล้วหาทางรอดเพื่อใช้ชีวิตต่อไปแทน ‘เพื่อน’ หรือ ‘ใครสักคน’ ที่สำคัญกับเธอ

เมื่อเกมที่เราเล่นด้วยความอยากรู้อยากเห็นตอนยังเด็ก
พาเราโลดแล่นไปในโลกแห่งความตายอีกครั้ง! พร้อมเติมพันธชีวิต
กับเหล่าวิญญาณอาฆาตที่ฟื้นคืนมาล้นประสาทให้ชนหัวลูกหรือยัง
**จะรอดหรือตายกลายเป็นผี มีเพียงผู้ที่พลิกหน้ากระดาษ
หน้าต่อไปเท่านั้นจึงจะตอบได้...**

prism
บริษัท

คำนำผู้เขียน

สวัสดีผู้อ่านทุกท่านนะคะ ถ้าใครได้อ่านหน้านี้แปลว่า
เกมร้อยวิญญาน ภาค 2 ฉบับตีพิมพ์ใหม่ได้มาอยู่ในมือผู้อ่านแล้ว
ขอบคุณมากๆ เลยค่ะที่ซื้อมา

ข้าเจ้าเป็นคนขาดความมั่นใจในตัวเองค่ะ เพราะงั้น
ตอนที่กองบรรณาธิการติดต่อมาว่าเกมร้อยวิญญาน ภาค 2
จะได้ตีพิมพ์แล้ว ก็ประหลาดใจมาก เพราะในฐานะที่เราเป็น
กองบรรณาธิการมาก่อน เรารู้ว่าการตีพิมพ์นิยายที่เคยพิมพ์แล้ว
แถมยังมีภาคต่อหลายเล่มเป็นเรื่องเสี่ยงมาก คิดว่าสำนักพิมพ์
คงพิมพ์แค่ภาคแรกเท่านั้น ตอนที่คนเข้ามาพูดกับข้าเจ้าว่างานเรา
สนุกหรือน่ากลัว เราไม่เคยมั่นใจเลยว่ามันจะเป็นแบบนี้จริง ๆ
ข้าเจ้าคิดอยู่เสมอว่างานตัวเองไม่ดีพอ เพราะงั้นมันก็เลยนอน
อยู่อย่างนั้นมาี่สิบปี ไม่เคยได้กลับมาเผยแพร่อีกเลย

จำไม่ได้แล้วว่าใครเป็นคนพูด แต่เคยมีคนพูดกับข้าเจ้าว่า ถ้าเราเอาแต่บอกว่าเราไม่ดีพอ งานเราไม่ดีพอ จะไม่เท่ากับว่าเราดูถูกคนที่ชื่นชมเรา คนที่ชื่นชมงานของเราเธอ เราก็เลยต้องฮีบบอกตัวเองว่าเราดีพอ งานเราดีพอ มันดีพอที่คนอื่นจะซื้อดีพอที่คนอื่นจะอ่าน แม้ว่าความมั่นใจอาจจะไม่เต็มร้อย แต่ข้าเจ้ายากบอกผู้อ่านทุกคนตรงนี้ รวมถึงกองบรรณาธิการและใครอีกหลาย ๆ คนว่า ขอขอบคุณมากเลยนะที่ช่วยกันเป็นส่วนหนึ่งของกำลังใจและความมั่นใจของผู้หญิงตัวน้อย ๆ คนหนึ่งที่ไม่คิดเลยว่างานของตัวเองจะได้ตีพิมพ์ซ้ำและยังขายได้มาจนถึงทุกวันนี้ ข้าเจ้าอาจจะไม่ได้โปรโมตผลงานเท่าไร ได้แต่หวังว่าทุกคนจะเห็นหนังสือเล่มนี้ เห็นคำนำนี้ และรับคำขอบคุณนี้นะคะ

ข้าเจ้า

บทนำ

เสียงสวด ดังขึ้นเรื่อย ๆ เรียบ ๆ ในตอนเย็นของวันอาทิตย์ ที่ท้องฟ้าหมองมัว ฝนทำท่าว่าจะตกลงมา แต่แล้วก็เหมือนเปลี่ยนใจย้ายเวลาไปตกที่หลัง ทุกสิ่งทุกอย่างดูปกติธรรมดา และออกจะสงบเรียบร้อยอยู่ด้วยซ้ำหากเทียบกับวันอันร้อนรุ่มวันอื่นๆ ของชาวกรุงเทพฯ

แต่ทำไมก็ไม่รู้ ชาวบ้านละแวกนั้นกลับรู้สึกหดหู่และหวั่นเกรงกับเสียงเพรียกจากงานศพ ฤดูร้อนผ่านไปแล้ว บางทีบรรยากาศอันครึมของฤดูฝนอาจมีส่วนทำให้พวกเขารู้สึกไม่ดี

หรืออาจจะเป็นเพราะเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง...ที่ตายแล้ว

ชาวบ้านแถวนั้นรู้จักเธอเพียงผิวเผิน และเราก็แทบไม่รู้จักร เธอเลยด้วยซ้ำ ในเวลานี้ร่างของเธอนอนนิ่งอยู่ในโลงสีเหลี่ยมที่ทำด้วยไม้ธรรมดาและกำลังจะนำไปเผา ใบหน้าเผือกซีดของเธอดูสงบ มือที่พนมไว้เหนืออกมัดด้วยสายสิญจน์นั้นเย็นชืดจนเกือบจะเป็นน้ำแข็ง

เมื่อใกล้ค่ำเจ้าภาพงานศพก็รีบร้อนเดินตามขบวนแห่ศพไปยังเตาเผาที่อยู่ห่างออกไปจากตัวศาลาห้าสิบเมตร สีหน้าของแต่ละคนมีแต่ความเศร้าหมอง ขบวนแห่เคลื่อนตัวไปอย่างรีบเร่งจนกระทั่งถึงเตาเผา ท้องฟ้าก็เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม

ก้อนเมฆสีดำค่อยๆ เคลื่อนเข้ามา

เด็กหญิงอายุสิบสองในชุดดำเดินร้องไห้อยู่คนเดียวตรงท้ายขบวน เธอยกมือขึ้นปาดน้ำตาแล้วเดินออกมาจากแถวภาพโลศพที่สาวตัวเองช่างทรमानใจเธอเหลือเกิน

“รีบๆ เข้าเถอะ เดี่ยวจะมีดซะก่อน” เด็กวัดที่แบกโลงอยู่กระซิบบอกเพื่อนข้างๆ ทั้งคู่รีบสาวเท้าขึ้นบันไดไปยังช่องเปิดสำหรับใส่โลง แล้วทันใดนั้น แมวสีดำที่โผล่มาจากความมืดก็กระโดดผลุงไปยืนอยู่บนโลศพจนตัวเด็กวัดเสียหลักพลัดตกจากบันไดลงมาพร้อมกับกับโลศพ

ท้องฟ้าส่งเสียงร้องมาในจังหวะที่ศพของเธอหล่นออกมาจากโลงและกลิ้งหลุนๆ ไปตามพื้น ร่างแข็งเกร็งกลิ้งไปหยุดอยู่ตรงโคนต้นมะม่วง เม็ดฝนขนาดใหญ่เริ่มโปรยลงมาไม่เป็นจังหวะ ขบวนแห่ศพแตกกระจายเมื่อศพนั้นกลิ้งมาใกล้ตัว

เด็กน้อยที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ก็มอมองศพแข็งทื่อของพี่สาวที่กลิ้งเข้ามาหาแล้วหยุดตรงแทบเท้าเธอ ใบหน้าเผือดสีของพี่สาวหันมาทางเธอแต่ไม่ได้ลืมตา เด็กหญิงเอามือโพล่หลัง ส่งเสียงกระซิกอยู่ในลำคอ เธอกำของบางอย่างในมือเอาไว้แน่น ก่อนคุกเข่าลงโอบร่างพี่สาวของเธอ

ไม่มีคำพูดใด ๆ นอกจากน้ำตา แม้แต่เสียงก็ไม่ได้เปล่งออกมาจากลำคอของเธอ ความเจ็บปวดมากมายอัดอั้นอยู่ในหัวใจจนรู้สึกแน่นไปหมด เด็กวัดวางโลงลงแล้วรีบเข้ามาแบกศพกลับไปใส่ไว้ในโลง ก่อนที่พวกเขาจะปิดฝาโลง เด็กหญิงก็รีบวิ่งไปลาพี่สาวเป็นครั้งสุดท้าย

แล้วเธอก็ทิ้งของบางอย่างลงไปในโลง ใส่ไว้ในมือ

ที่แข็งแกร่งต่าง เย็นซึ้ง

เหรียญ...ต้นเหตุแห่งเรื่องราวทั้งหมดที่กำลังจะถูกเผาไป
พร้อม ๆ กับศพของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เด็กผู้หญิงที่ทำให้ใคร
อีกหลายคนในอนาคตต้องตายด้วยข้อผูกมัดของผู้ที่เล่นเกมนี้

เกมร้อยวิญญาณ

เกมร้อยวิญญาณ...ค้นหา 100 วิญญาณภายใน 21 วัน แพ้ชนะ
นั้นเดิมพันด้วยชีวิต และหากแพ้ แม้คุณจะตายไปแล้ว คุณก็
ไม่มีทางที่จะรอดพ้นจากเกมนี้ไปได้ คุณจะต้องติดอยู่ในวังวน
ของเกมนี้ตลอดไป

สิ่งที่คุณต้องทำก็แค่เล่นผีเหรียญแล้วถามคำถามผีตายโหง
ที่เรียกมา 12 คำถาม แต่ต้องระวังอย่าให้เหรียญขยับไปที่เลขเก้า
เด็ดขาด เมื่อถึงคำถามสุดท้าย ให้คุณพูดว่า ‘ตามหาวิญญาณ’
แล้วเหรียญจะเคลื่อนไปที่เลขเก้าสองครั้ง ถึงตรงนี้ให้คุณ
พลิกเหรียญที่วางอยู่บนเลขเก้ากลับด้าน วิญญาณที่ถูกเชิญมา
จะออกจากเหรียญเพื่อเล่นเกมกับคุณ

เมื่อครบ 21 วันแล้ว และคุณสามารถเห็นวิญญาณ
ตายโหงที่ไม่ได้ไปสุดไปเกิดครบ 100 ตน คุณก็ต้องกลับมาเล่น
ผีเหรียญอีกครั้ง โดยใช้เหรียญเดิมและหน้าเดิมกับตอนที่พลิก
เหรียญเริ่มเกม เมื่อวิญญาณถูกเรียกมาแล้วให้พูดว่าสำเร็จแล้ว
วิญญาณจะดึงเหรียญไปยังคำว่าใช่ นั่นหมายความว่าวิญญาณ
ยอมรับว่าคุณพบผี 99 ตนแล้วจริง ๆ ที่นี้ให้คุณพลิกเหรียญ
กลับเป็นหน้าเดิม ท่องพุทโธทายะแล้วดึงมือออก ก็เป็นอัน
จบเกม

แต่ถ้าคุณไม่อาจเอาชนะเกมนี้ได้...จุดจบของผู้แพ้...ผู้แพ้
ย่อมรู้ดีอยู่แล้ว
คุณพร้อมจะเล่นเกมนี้แล้วหรือยังล่ะ

ปิดอย่าง

น้องสาวของสิริณา

แก้วกาญจน์

ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับห้วกะโหลกของสิริณาลังจากนั้น แต่คงจะมีคนมารับมันไปฝังที่อื่น ทุกอย่างจบแล้วสำหรับฉัน แต่ดูเหมือนสำหรับอาจารย์คงคดแล้วมันยังไม่จบ มีนักเรียนหลายคนอยากรู้เรื่องพวกนี้ อย่างน้อยก็อยากรู้ว่าทำไมถึงต้องขุดดินตรงนั้น หรือทำไมถึงมีห้วกะโหลกอยู่ตรงนั้น และอาจารย์คือคำตอบสำหรับพวกเขา ฉันรู้สึกเห็นใจอาจารย์เหลือเกิน ไม่ใช่แค่โดนพวกเด็กนักเรียนตามรังควาน แต่เขายังถูกเบียดเบียนส่วนอีกด้วย ฉันจำได้ว่าเมื่อเดือนก่อนนี้เองที่เรายังมีทิพย์อยู่ในกลุ่ม **หยาดทิพย์** เพื่อนของเรา คนที่เราต้องสูญเสียไปเพราะการกระทำโง่ๆของเราเอง และเมื่อเดือนก่อนนี้เองที่เราเกือบตายเหมือนทิพย์มาแล้ว ข้ายังทำให้อาจารย์คงคดต้องมาเดือดร้อนเพราะพวกเราอีก

แต่ตอนนี้มันจบแล้ว

“แก้ว” มีเสียงเรียกฉันจากข้างหลัง เธอคือหญิง เพื่อนคนหนึ่งของฉัน หญิงเคยสนิทกับทิพย์ อาจจะมากกว่าที่ฉันสนิทกับเธอ เธอมีความสุขใสไร้เงาเป็นอาวุธ และเมื่อทิพย์จากไป ความสุขใสนั้นก็ลดลง

“น้ำบอกว่าเดี่ยวสอบเสร็จแล้วจะมา” เธอบอก แล้วถามว่า “ทำอะไรอยู่ล่ะ”

“เปล่า...เบื่อนะ ไม่มีอะไรทำเลย” ฉันตอบ จริงๆ แล้ว ฉันเริ่มมีอาการเบื่อโลกตั้งแต่เราเล่นเกมนั้นจบ...**เกมร้อยวิญญาณ**

เกมที่ทำให้เราเดือดร้อน และทำให้คนอื่นๆ อีกมากมาย เดือดร้อน เกมที่คร่าชีวิตทิพย์ ทำให้นายตำรวจตาย ทำให้ สารวัตรคนหนึ่งตาย และทำให้ผู้ชายอีกคนหนึ่งที่ไม่รู้ชื่อไหนก็เหินหาย ยิ่งไปกว่านั้น มันก็เคยทำให้คนกลุ่มอื่นในอดีตเดือดร้อน มามาก เพราะแม้แต่อาจารย์คงคตก็เคยเล่นเกมนี้ และเขา เอาชนะมันได้ด้วย แม้ว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากคนบางคน ที่เขาไม่ยอมบอกก็เถอะ

เรารู้จักเกมร้อยวิญญาณจากกระดานเขียนเลือดแผ่นหนึ่ง ที่สอดอยู่ในหนังสือทำมือ มันเขียนว่า ‘ตามหาวิญญาณ’ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นของทิพย์ เราจึงไปถามหาคนที่ เป็นเจ้าของหนังสือทำมือเล่มนี้ แต่ปรากฏว่าเขาตายแล้ว...เขาคือนั่น ชื่อฉัตรชัย หนึ่งในเด็กๆ อีกกลุ่มที่เคยเล่นเกมร้อยวิญญาณ แล้วแพ้ จริงๆ มีคนหนึ่งในกลุ่มนั้นรอดมาได้ด้วยความช่วยเหลือ ของอาจารย์คงคต แต่ท้ายที่สุดเขาก็ตาย

มีแต่คนตาย

ฉันยังแปลกใจอยู่เลยว่าทำไมอาจารย์คงคตถึงยังมี ชีวิตรอดมาได้ ไม่ได้แข่งใครหรอกนะ แต่อาจารย์เป็นคน ที่แปลกมาก นอกจากจะมีพลังแปลกๆ ฉันคิดว่าบางที่เขาอาจจะ ยังรู้อดีต อนาคต หรือบางทีฉันก็รู้สึกว่าเขาอาจจะล่วงรู้ ความคิดของฉัน

ไม่มีใครรู้ว่าอาจารย์มีพลังอย่างว่านี่จริงหรือไม่ แต่เขาไม่ใช่พอมตนี้หนา ที่จะรู้ไปซะทุกอย่าง บางครั้งฉันยังสงสัยเลยว่าอาจารย์ใช้คนหรือเปล่า

แน่ละ เมื่อเราเจอกระดานแผ่นนั้นและหาที่มาของมันไม่ได้ เราก็เลยไปหาอาจารย์แทน ต้องยอมรับว่าเราโกหกอาจารย์ เรื่องที่เราจะไม่เล่นเกมนี้ อาจารย์ถึงยอมบอกวิธีเล่นเกมกับเรา มีหน้าจ้่าอาจารย์ยังเผยอีกว่าเขาเคยเล่นเกมนี้แล้ว เมื่อก่อนมันฮิตมากในหมู่เด็ก ๆ แม้ว่าจะไม่ค่อยมีใครได้เล่นจริง ๆ ก็เถอะ

แน่นอน เมื่อเรารู้วิธีเล่นเกมแล้ว เราก็ต้องลองเล่น ตอนนั้นเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจุดจบของผู้ที่แพ้เกมนี้จะเป็นอย่างไร ฉันรู้แค่ว่ามันคงทำให้น่าดูเสียถ้าต้องตามหาวิญญาณให้ได้ 100 ตนภายในเวลา 21 วัน

ฉันคิดผิด พอเราเล่นไปได้สักพักก็ต้องประสาทเสีย วิญญาณมากมายตามเราไปทุกหนทุกแห่ง แล้วไหนจะสิริมา ผีที่เราเดิมพันด้วยในเกมนี้ เธอเป็นปริศนา เป็นยายตัวร้าย ที่พยายามจะฆ่าทุกคน เธอตามฉันไปทุกหนทุกแห่ง และทำท่าเหมือนจะรังควานชีวิตฉัน หากฉันแพ้ เธอก็จะบีบคอฉัน อันนี้ฉันไม่รู้หรอก ก็ฉันไม่ได้แพ้เกมนี้หนา

ที่สำคัญคือเราไม่ได้ชนะเกมนี้ ที่เราก็กัแค่พยายามหาผีตายโหงให้ได้ 100 ตน เสียทิพย์ไป ขอร้องอาจารย์คงคต ทำให้อาจารย์คงคตกระโดดเข้ามาเป็นผู้เล่นอีกคนในเกม ทำให้อาจารย์รู้สึว่าต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ ทำให้อาจารย์จัดการเรื่องนี้เพียงลำพัง และท้ายที่สุด เราต้องกำจัดตัวต้นเหตุของเกมนี้ นั่นก็คือสิริมา

เมื่อปลายเดือนที่แล้วหวักะโหลกของสิริมาที่ฝังไว้ใต้ดินตรงหน้าห้องดนตรีไทยก็ถูกขุดขึ้นมาเพื่อทำพิธีส่งเธอไปสู่คติ ตอนแรกหวักะโหลกของเธอถูกนำไปไว้ในโลงไม้เล็กๆ ที่เพิ่งซื้อมา และตั้งไว้ที่ป้อมยามใกล้ๆ ประชาสัมพันธ์รอญาติมารับ ตำรวจพยายามติดต่อกับญาติของสิริมา พบว่าพ่อของสิริมาได้เสียชีวิตไปแล้ว เจอแต่แม่ของสิริมาที่สติไม่ค่อยดีนัก กับน้องสาวของเธอ

ฉันมองไปยังทางเดินด้านหน้าอาคารสี่ ผู้หญิงคนหนึ่งอายุราวๆ ยี่สิบปีเดินเข้าไปทักอาจารย์คงคต เธอให้อาจารย์แล้วก็พูดคุยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ฉันเห็นอาจารย์หันมามองฉันแวบหนึ่ง เหมือนกับจะรู้ว่าฉันมองอยู่ แล้วเขาก็เดินนำเธอไปที่หน้าโรงเรียน

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกัน” ฉันหันไปพูดกับหญิง

“ใคร” เธอถามกลับ

“ก็คนที่เข้ามาคุยกับอาจารย์คงคตไง”

“อ้อ” เธอว่า “คงจะเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งละมัง”

“แต่เธอดูสาวมากเลยนะ”

“ช่างเถอะน่า ไม่เกี่ยวกับเราลักหน้อย นั่นไง นำมาแล้ว”

น้ำว้างเข้ามาหาเรา เธอคือเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเรา และมีปัญหาเรื่องการรับความกลัว

“กลับบ้านได้แล้ว” เธอพูดอย่างโล่งใจ “ฉันสอบท่องอาขยานได้เก้าคะแนนนะ”

“แหม ได้เยอะกว่าฉันอีก ขนาดท่องซ้ำกว่าฉันนะเนี่ย” หญิงแซว แล้วเราก็พากันเดินกลับบ้าน

ตอนนั้นเองที่เราเดินผ่านอาคารประชาสัมพันธ์ไปถึงป้อมยาม เราได้พบอาจารย์คงคตกับผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง คราวนี้

กลับเป็นหน้าที่ถามว่าเธอเป็นใคร

“บางทีเธออาจจะมารับหัวของสิริมาก็ได้” หญิงสังเกต
“ดูสิ เธอชี้ไปที่โลงด้วย”

“นี่เป็นอาทิตย์แล้วนะกว่าเธอจะมารับ” ฉันว่า “แล้วเธอ
เป็นอะไรกับสิริมาล่ะ”

เราหยุดยืนมองผู้หญิงที่กำลังกล่าวพาดพิงอยู่ ฉันมั่นใจว่า
เธอคงไม่ยากไต่ยีนเราพูดถึงเธอเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง
เธอกับผู้หญิงที่เคยเป็นคนมาก่อนแน่ แต่เธอก็หันมามองเรา
หลังจากพยักหน้าฟังอาจารย์คงคตแล้วยิ้มให้

เธอคงไม่ได้ยีนว่าเราพูดถึงเธออยู่

“พวกเธอ ยังไม่กลับบ้านอีกเหรอ” อาจารย์คงคตหันมา
ถามเรา เขาอาจจะเห็นเราตั้งแต่แรกแล้วเพียงแต่แกล้งทำเป็น
ไม่เห็นก็ได้

“เรากำลังจะกลับค่ะอาจารย์” ฉันตอบ เลยได้โอกาส
ถามถึงผู้หญิงคนนั้น “สวัสดิ์คะ คุณรู้จักสิริมาด้วยหรือคะ”

เธอเอียงคอ ฉันว่าเธอสวยมาก และถ้าเธอจะเกี่ยวข้องกับ
สิริมาแบบใกล้ชิดมาก ๆ สิริมาก็คงจะหน้าตาคล้าย ๆ เธอ
ฉันหมายถึงหน้าตาตอนที่ยังไม่ละแบบที่ฉันกับเพื่อน ๆ เห็นประจำ
หรอกนะ

“สิริมาเป็นพี่สาวของฉันจ้ะ พวกหนูรู้จักเธอด้วยหรือจ้ะ”
เธอก็มั่วลงถามเราเพราะเธอสูงกว่าเรามาก

“เอ่อ...” ฉันอึ้ง เราบอกน้องสาวของสิริมาไม่ได้หรอก
ว่าเรารู้จักพี่สาวเธอในฐานะพี่ ไม่ใช่ในฐานะเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง
และฉันก็ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเธอมีน้องสาวที่สวยมากขนาดนี้

“วันที่พวกเขาชุดหัวกะโหลกของสิริมาขึ้นมาเราก็อยู่ด้วยค่ะ” หญิงตอบแทนฉัน และเปลี่ยนเรื่องทันที “คุณรู้หรือเปล่าคะว่าพี่สาวของคุณถูกฝังไว้ตรงนั้น”

“มันก็...หลังจากงานศพนะ” เธอเล่า “แม่ฉันไม่มีเงินจัดงานศพหรอก เราแค่เผาเธอแล้วให้ทางวัดจัดการกับกระดูกที่เหลือของเธอ ส่วนถ้ากระดูกเราก็เก็บเอาไว้ เลยไม่รู้ว่าจะถูกเอามาฝังไว้ตรงนั้น”

“ที่ของวัดมีไม่พอนะ” อาจารย์คงตอบ “ก็เลยใช้พื้นที่ของโรงเรียนส่วนหนึ่ง เมื่อก่อนพื้นที่ตรงนั้นก็เคยเป็นของวัดนะ แต่ทางวัดอนุญาตให้สร้างอาคารเรียนทับได้”

ฉันหัวเราะหะๆ มิน่าละ โรงเรียนถึงได้มีอะไรแปลกๆ อยู่เต็มไปหมด เธอหันกลับไปพูดกับอาจารย์คงต่อเรื่องทำพิธีอะไรสักอย่างที่บ้านของเธอ ฉันไม่ทันได้อยู่ฟังเพราะหญิงต้องรีบกลับบ้าน เธอบอกเล่าอาจารย์คงคตและน้องสาวของสิริมาก่อนจะพากันออกจากโรงเรียน

“ดูเหมือนเธอไม่ได้มารับหัวของสิริมาอย่างเดียวนะ” หญิงพูดขึ้นเมื่อเราเดินมาได้สักพักหนึ่งแล้ว

“เธอมาปรึกษาอาจารย์เรื่องอะไรสักอย่างนี่แหละ” ฉันว่า “แหม ถ้าอยู่นานอีกหน่อยเราอาจจะรู้ก็ได้ว่าเธอกำลังจะทำอะไรกับบ้านของเธอ”

“ขึ้นบ้านใหม่มั้ง” น้ำเตา แล้วเธอก็ปลีกตัวไป เพราะบ้านเธอไปอีกทาง ฉันกับหญิงต้องข้ามถนนไปอีกฟากหนึ่ง

ฉันยืนรอรถกลับบ้านนานมากเพราะแทบไม่มีรถเมล์สายสีแดง
ผ่านมาเลยสักคัน รถกระบะป้อมก็ไม่มี ถึงมีก็อัดแน่นไปด้วยผู้คน
ไม่น่าเลิกลากลับบ้านตอนเย็นอย่างนี้เลยเชียวนะ ฉันล้วงกระเป๋า
ควักเหรียญห้าบาทออกมา แล้วตามด้วยเหรียญบาท จากนั้น
ก็เห็นใครบางคนที่ยืนข้างหนึ่งของถนน

น้องสาวของสิริมาเพิ่งจะเดินออกจากซอย แต่เธอไม่ได้
มีอะไรติดมือมาด้วย บางทีเธออาจจะเผลอรถมาจับวันพรุ่งนี้ ถ้าเธอ
คิดจะเอาหัวของสิริมากลับไปบ้านละก็นะ หรือไม่เธอก็อาจจะให้
อาจารย์คงคตช่วยจัดการเรื่องย้ายที่ฝังให้

แปลว่าอาจารย์ต้องย้ายโลงใส่หีบกะโหลกของสิริมากลับไป
ไว้ในโรงยิมก่อนแล้วค่อยส่งไปที่วัดที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ทำยังไง
ฉันถึงจะหนีจากสิริมาพ้นนะ

เธอเดินข้ามสะพานลอยมา พอติดกับที่ฉันเห็นรถเมล์คันที่
ผ่านบ้านฉันวิ่งมาแล้ว แต่ฉันหยุดรอเธอดีกว่า ฉันอยากรู้เรื่อง
ของเธอให้มากกว่านี้ อยากรู้ว่าทำไมสิริมาถึงต้องตาย และทำไม
สิริมาถึงถูกชะตากับฉันนัก

“อ้าว คุณน้องสาวของสิริมา” ฉันร้องทัก ทำท่าว่าตกใจ
ที่ได้เห็นเธอมาหยุดยืนข้างๆฉัน ดีจัง ดูเหมือนเธอต้องอาศัย
พาหนะในการกลับบ้าน แต่ฉันไม่รู้จะเรียกเธอว่าอะไรดี ก็เลย
ต้องเรียกแบบเสียมารยาทออกไป เธอไม่ว่าอะไร เพียงแต่ซ้ำกับ
คำสรรพนามที่ฉันใช้เรียกเธอ

“เรียกฉันว่าหลังนากก็ได้” เธอบอก

“ชื่อคุณเพราะจิงค่ะ” ฉันชม ชมจริง ๆ นะ ไม่ได้ชม
ตามมารยาท **หลังนาก**เธอ คิดไม่ถึงเลยว่าคนที่ชื่อแบบนี้

จะมีพี่สาวเป็นผีอาฆาต

“แล้วหนูชื่ออะไรล่ะ”

“**แก้วกาญจน์**ค่ะ เรียกหนูว่าแก้วก็ได้” ฉันตอบ เธอพยักหน้าแล้วล้วงกระเป๋าหาเศษเหรียญ ฉันภาวนาให้เธอกลับบ้านทางเดียวกับฉัน จะได้คุยกับเธอนานขึ้นกว่านี้

“หนูรู้จักสิริมาไต่ยังไงจ๊ะ” เธอถามฉันอีกครั้ง เหมือนอยากจรรู้ให้ได้ว่าทำไมพี่สาวของเธอถึงดังในหมู่นักเรียนทั้งๆ ที่ตายไปแล้ว

“เอ่อ...ก็...อย่างที่เพื่อนหนูบอกนะคะ เรารู้เรื่องที่อาจารย์ชุดหั่วกะโหลกของสิริมาขึ้นมา เราก็เลยถามอาจารย์เรื่องนี้แล้วเราก็รู้เรื่องจากเด็กวัดอีกทีค่ะ”

“เด็กวัดหรือ”

ฉันพยักหน้า เป็นความจริงที่ว่าฉันรู้เรื่องจากอาจารย์คงคตและเด็กวัด ตอนที่ย้ายหั่วกะโหลกของสิริมาไปไว้ในโลง เด็กวัดคนหนึ่งที่ย้ายมากกว่าฉันเข้ามาคุยด้วย เขาบอกว่าเขากำลังจะได้เลื่อนขั้นเป็นสัปเหร่อ หลังจากทำงานกับศพในฐานะ**เด็กวัด**มานานกว่าสิบปี ฉันถามว่าทำไมเขาถึงรู้ว่าหั่วที่ชุดได้คือหั่วกะโหลกของสิริมา ตอนนั้นเขาไม่ได้สนใจด้วยซ้ำว่าฉันรู้จักสิริมาไต่ยังไง เขาบอกแค่ ว่า ก็เมื่อสิบสี่ปีก่อนเขาเป็นคนฝังศพเธอไว้ที่นี่

ไม่แปลกหรอก ก็เขาบอกแล้วว่าทำงานกับศพมาสิบกว่าปี เขายังเล่าให้ฉันฟังอีกว่ามีเรื่องแปลก ๆ เกิดขึ้นตอนขนศพไปใส่เตาเผาด้วย

“เรื่องอะไรหรือคะ” ฉันถามเด็กวัดด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ชายผู้ที่กำลังจะได้รับการเลื่อนขั้นเป็นสัปเหร่อยักษ์ใหญ่ ที่อยู่ใต้เสื้อเก่าๆ ของเขา แล้วหันหน้ามองไปยังอีกฝั่งหนึ่ง “ตอนนั้นนะ ฉันกับเพื่อนอีกสองคนเป็นคนยกโลงของเด็กคนนี้ ไปใส่เตาเผา งานศพเล็กๆ เพราะฉันก็เลยไม่ได้เป็นขบวนแห่ใหญ่โต เราพยายามทำให้เสร็จเร็วที่สุด เพราะนี่มันศพตายโหง เธอฆ่าตัวตายนะ เท่าที่ฉันรู้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ครอบครัวของเธอไม่ค่อยมีเงินพอจะทำพิธีใหญ่โตด้วย แถมตอนนั้นฝนทำท่าจะตกด้วยแหละ เราก็เลยรีบขนศพไปที่เตาเผา ตอนที่ขึ้นบันไดนะ แมวดำดันโผล่มาเกาะอยู่บนโลงพอดี ไม่รู้มาจากไหน แล้วเราก็ตกใจกลัว ล้ม ศพก็เลยกลิ้งออกมาจากโลง”

ชนแขนของฉันพากันลุกเกรียวขึ้นอย่างพร้อมเพรียงทันที “แล้วฝนก็เริ่มตกพอดี เราเลยรีบมัดศพเธอใส่โลงแล้ว ใส่เข้าเตาเผา ตอนนั้นพวกญาติๆ ของเธอน่ะหายไปหมดแล้ว เหลือแต่น้องสาวของเธอ”

ฉันเงยหน้ามองคุณหลังกาอีกครั้ง ดวงตากลมโตของเธอก็กำลังจ้องมองฉันอยู่เหมือนกัน

“คุณคงรักพี่สาวของคุณมากเลยสินะคะ”

“ใช่สิ” เธอพูดเสียงแผ่วเหมือนอยากจะพูดกับตัวเอง “ก็พี่นะ รักฉันมากเลย”

“หา?”

“พี่มักจะเตือนฉันไม่ให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ เวลาพี่มีเรื่องอะไรก็มักจะเก็บเรื่องนั้นไว้คนเดียว แต่พอฉันมีปัญหาพี่ก็จะเข้ามาถามฉันทุกที” เธอยิ้มเศร้าๆ “เพราะฉันพี่ถึงได้ฆ่าตัวตายไงล่ะ”

ฉันอ้าปากค้าง ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าอ้าปากตั้งแต่เมื่อไร มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่คุณหลักราบบรรยายความรักของสิริมาที่มีต่อเธอจบแล้ว แต่ไม่อยากเชื่อเลยว่าคนอย่างสิริมาจะมีเมตตากับใครเป็น ฉันยกมือขึ้นดันคางตัวเองให้หุบปาก พอดีกับที่รถเมล์คันหนึ่งผ่านมา ฉันเห็นเธอขยับเท้าเตรียมจะไป ฉันเลยรีบตามเธอไปด้วย

“บ้านเธอไปทางนี้เหรอ” คุณหลักราบถามระหว่างที่เราวิ่งไปขึ้นรถที่จอดอยู่เลนสอง

“คะ” ฉันตอบ ต้องตะโกนแข่งกับเสียงรถไปด้วย เราขึ้นไปบนรถ ไม่มีที่ว่างสำหรับเราด้วยซ้ำ แต่เราก็ก้มคุ้ยกันอยู่ ฉันถามเธอเรื่องที่เธอคุยกับอาจารย์คงคต

“คุณรู้จักอาจารย์ด้วยหรือคะ”

“ไม่หรอก แต่เขาเป็นคนที่ตำรวจบอกให้ติดต่อไปหาว่าจะมารับกะโหลกของพี่นะ” เธอเล่า “เขาบอกฉันว่าวิญญาณของพี่ไปสู่สุคติแล้วเมื่ออาทิตย์ก่อนเพราะมีข่าวลือว่าวิญญาณของพี่ไปป่วนเปี้ยนแถวโรงเรียน ฉันยังเสียดายอยู่เลยที่รู้ว่าจะไม่ได้เห็นพี่อีกแล้ว”

ฉันหัวเราะให้กับตัวเองในใจ ป่วนเปี้ยนรี ข่าวลือรี มันยิ่งกว่าข่าวลือเสียอีก และไม่ใช่แค่สิริมาป่วนเปี้ยนแถวโรงเรียนด้วย เธอยังมาเล่นเกมกับเราและเกือบจะฆ่าพวกเราอยู่แล้ว ดีที่เราส่งเธอไปสู่สุติก่อน คุณหลักราบเสียดายว่าจะไม่ได้เห็นหน้าพี่สาวอีกแล้ว แต่ฉันนะโคตรดีใจเลยที่ไม่ต้องเห็นสิริมาอีกแล้ว แม้ว่าหัวกะโหลกของเธอจะยังอยู่ในโรงเรียนของฉันก็เถอะว่าแต่เมื่อก็คุณหลักราบพูดว่าอะไรนะ

“คุณหมายความว่ายังไงคะ ที่บอกว่าจะไม่ได้เห็นพี่อีกแล้ว คุณไม่ได้เห็นเธอมาสิบกว่าปีแล้วไม่ใช่หรือคะ”

เธอทำตาโต “ฉันเห็นพี่อยู่ทุกวันนี้แหละ จนกระทั่งเมื่ออาทิตย์ก่อนนี่เองที่พี่หายไป พี่มักจะมาหาฉันเสมอ บางทีก็มานั่งกับฉันในห้องนอน...เธอคงจะคิดว่าฉันงมงายสินะ แต่ฉันเชื่ออย่างนี้จริงๆ”

ถ้าคุณหลังนาพูดแบบนี้แสดงว่าเธอเชื่อในเรื่องผีๆ สาๆ ไม่มากก็น้อยสินะ ฉันไม่รู้ว่าเธอจะเชื่อเรื่องเกมร้อยวิญญาณหรือเปล่า แต่ฉันอยากเล่าให้เธอฟังเหลือเกิน เรื่องที่ฉันกับเพื่อนเล่นเกมร้อยวิญญาณกับสิริมา ฉันอยากจะรู้ว่าสิริมารู้จักเกมร้อยวิญญาณได้อย่างไร ไม่อย่างนั้นเธอคงมาเล่นเกมของพวกเราไม่ได้

เธอต้องรู้ว่าเกมร้อยวิญญาณคืออะไร

แต่น้องสาวของเธอจะรู้จักหรือเปล่านั้นแหละ

“คุณรู้จักเกมร้อยวิญญาณหรือเปล่านั้น” ฉันโพล่งถามออกไปพอดีกับที่รถเบรกเอี๊ยดแล้วติดแหง็กอยู่ตรงสามแยกไฟแดง ฉันแทบกระโจนไปแปะอยู่ตรงกระจกหน้ารถ ดีที่เกาะแขนคุณหลังนาไว้ได้

“ไม่เป็นไรนะ” เธอถาม ฉันบอกว่าไม่เป็นอะไร

“เมื่อไหร่เธอถามว่าอะไรนะ”

“อ้อ ไม่มีอะไรค่ะ” ฉันละล้าละลัก “ไม่มีอะไรค่ะ”

เมื่อรถมาถึงป้ายที่ฉันต้องลง ฉันก็บอกลาเธอ แต่สิ่งที่ตามฉันลงมาจากรถด้วยคือลางสังหรณ์ประหลาด

เรื่องทั้งหมดที่ฉันคิดว่าจบไปแล้วเหมือนกำลังย้อนกลับมาที่จุดเริ่มต้น

2

คำตอบของสมการ

สมการ... สิ่งสุดท้ายในโลกนี้ที่ฉันอยากจะรู้จัก หรือแม้แต่อยากเห็น แต่การเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของฉันในสี่อาทิตย์สุดท้ายของเทอมต้องจบลงด้วยสมการ...สมการ!

อาจารย์บอกว่าเป้าหมายของสมการคือการแก้ปัญหา เวลาเรามีปัญหาอะไรเราก็แค่ตั้งสมการขึ้นมาแล้วแก้สมการซะ พูดเหมือนจะง่าย แต่มันง่ายอย่างที่พูดเสียที่ไหน ฉันนั่งหวอด ๆ อยู่กับน้ำในห้องเรียนแทบจะตลอดคาบเลยด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าการตั้งสมการมันน่าตื่นเต้นเท่ากับการเล่นผีเสื้อตรงไหน หญิงส่งกระดาษแผ่นหนึ่งมาให้ฉันอ่าน รู้ลึกกว่าเธอจะมีเกมสนุก ๆ ให้เล่น

$$\begin{aligned}\text{เกมร้อยวิญญาณ} &= \text{สิริมา} + \text{พวกเรา} + \text{อาจารย์คงคต} + \\ &\quad \text{ผีตายโหง} + \text{ผีเหี้ยม} \\ \text{เกมร้อยวิญญาณ} &= ?\end{aligned}$$

ฉันเขียนตอบกลับไปว่า

$$\text{เกมร้อยวิญญาณ} = \text{ความตาย}$$

ฉันส่งกระดาษกลับ พอหญิงรับไปเธอก็หัวเราะก๊ากจน
อาจารย์หันมามอง

“เอ่อ...” หญิงอ้าปากค้าง แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้พูดอะไร
อาจารย์ก็เรียกเธอออกไปทำโทษเสียแล้ว

ฉันยิ้มแห้งๆ ให้เธอ แต่ดีแล้วว่าอาจารย์ไม่เอากระดาษไปดู
ก็ไม่ใช่เพราะกระดาษพวกนี้หุ่อกเห่อกที่ทำให้เราต้องเข้าไป
เกี่ยวข้องกับความตายแบบนั้น ฉันรีบหยิบกระดาษมาพับเก็บ
ใส่กระเป๋ากะโปรง แล้วก้มหน้าก้มตาแก้สมการของจริงที่อาจารย์
ตั้งโจทย์ไว้บนกระดานต่อไป

สมการ...สมการ...สมการ...

คำตอบของสมการคือ...

พอเลิกเรียนหญิงก็เข้ามาต่อว่าฉันเป็นการใหญ่

“เล่นด้วยกันทำไมไม่รับผิดชอบร่วมกันเล่า!”

“เธอเป็นคนเริ่มเองนะ” ฉันว่า

“ใช่” น้ำเห็นด้วย แม้ว่าเธอจะไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้
เลยก็ตาม “และเธอก็เป็นคนหัวเราะเสียงดังเองด้วย”

“พูดถึงสมการนะ” ฉันเปลี่ยนเรื่องก่อนที่หญิงจะโกรธ
ไปมากกว่านี้ “ไม่เห็นจะเอามาใช้อะไรในชีวิตประจำวันได้เลย
สักนิด ถ้ามันช่วยแก้ปัญหาให้เราได้จริงๆ ทำไมโลกนี้ถึงมีแต่
คนฆ่าตัวตายกันล่ะ”

“อย่างสิริธมา” น้ำพูดเบาๆ “เธอก็ฆ่าตัวตาย”

เราเดินลงบันไดมาที่สนาม แล้วก็เห็นอาจารย์คงคต
นั่งอยู่ตรงม้านั่งด้านล่าง มีอู่นววยอยู่กับกองกระดาษที่คาดว่า

น่าจะเป็นการบ้านของพวกนักเรียน พอฉันกำลังจะเดินเข้าไป
ทักอาจารย์ก็มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งตัดหน้าเสียก่อน เป็นกลุ่ม
เด็กนักเรียนชายชั้น ม.5 และก็ไม่ใช่เด็กเรียนด้วย ดูจากการ
แต่งกายก็รู้เลย

“จารย์ หวัดดีครับ” ผู้ชายคนหนึ่งในกลุ่มยกมือไหว้
อาจารย์ด้วยท่าทางกวนประสาท

“ไพรตน์ แต่งตัวให้เรียบร้อยด้วย” อาจารย์พูดทั้งๆที่
ไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากแผ่นกระดาษ “แต่งตัวอย่างนั้นยังจะกล้า
เข้ามาทักครูอีกหรือ”

“แหม ‘จารย์ก็”

“อาจารย์ ไพรตน์ เรียกให้ถูกหน่อย”

“ครับอาจารย์” เด็กผู้ชายที่ชื่อไพรตน์ทำหน้าจ๋อย “วันนี้
อาจารย์อารมณ์ไม่ดีเหรอครับ”

“ครูต้องตรวจการบ้านนักเรียนเยอะหน่อย” อาจารย์ตอบ
“พวกเธอมีอะไรหรือเปล่า”

“อาจารย์รู้จักเกมร้อยวิญญาณหรือเปล่าครับ” เด็กอีกคน
หนึ่งถาม “พวกผมได้ยินรุ่นน้องพูดกัน ผมว่าอาจารย์น่าจะรู้ว่า
มันคืออะไรครับ”

“เห็นครูเป็นสารานุกรมเคลื่อนที่” อาจารย์คงคิดถามกลับ
ด้วยแววตาแข็งกร้าว “ครูไม่รู้จักเกมนี้หรอก ถ้าจะถามครูละก็
ถามผิดคนแล้วละ”

“แต่พวกเราพูดกันว่า อาจารย์น่าจะเกี่ยวข้องกับพวกเด็ก
ม.6 ที่ตายไปเมื่อหลายเดือนก่อนด้วยไม่ใช่เหรอครับ”

ฉันเดินเข้าไปใกล้โต๊ะที่อาจารย์นั่ง ทันเห็นแววตาที่ฉัน

เคยเห็นเพียงครั้งเดียวของเขา ฉันจำได้เลย แวตาทัทำให้ฉันหวาดกลัว แวตาวลเวลาที่อาจารย์กรธ พวคนักเรียนชายต่างก็รีบถอยหนีเพราะรู้ว่าอาจารย์ไม่พอใจแล้ว แต่เรายังเดินเข้าไปและนั่งลงที่โต๊ะโดยวันระยะห่างเอาไว้มัให้น่าเกลียดจนเกินไป

เรารอจนกระทั่งอาจารย์กั้มหน้ากลับไปตรวจการบ้านนักเรียนต่อและเงยหน้าขึ้นมามากั้ครั้ง

“สวัสดีคะ อาจารย์” ฉันเอ่ยเบาๆ “อาจารย์ดูเครียดๆ จังเลยนะคะ”

“นักเรียนพวกนั้นมาถามอาจารย์เรื่องเกมร้อยวิญญาณใช่ไหมคะ” หญิงว่า “พวกนั้นคงจะรู้เรื่องนี้มาจากที่ไหนสักแห่งทำไมอาจารย์ถึงไม่บอกพวกเขาละคะว่าเกมนี้เป็นยังไง พวกเขาจะได้ไม่ไปลองเล่น”

“ถ้าครูไม่พูดก็ไม่มีใครรู้หรือว่าจะเล่นเกมนี้ยังไง” อาจารย์ตอบเสียงเรียบ ตากลับไปจ้งที่กองการบ้านอีกั้ครั้ง “บางครั้งการไม่รู้ก็เป็นสิ่งที่ดีนะ และครูก็มั่นใจว่าไม่น่าจะมีใครรู้วิธีเล่นเกมนี้หรือแม้แต่จะรู้จักเกมนี้ไปมากกว่านี้แล้วละ”

อาจารย์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง หยิบแผ่นกระดาษเล็ก ๆ ออกมาแผ่นหนึ่ง ฉันรู้จักกระดาษแผ่นนี้ดีทีเดียวละก็มันเป็นกระดาษแผ่นเดียวกับที่ทำให้เรารู้จักเกมร้อยวิญญาณ กระดาษที่เขียนว่า ‘ตามหาวิญญาณ’ และมีรอยเปื้อนอยู่ตรงมุมหนึ่งของกระดาษ กระดาษแผ่นนี้เคยเป็นของฉัตรชัยมาก่อน และฉันเดาว่าเขาน่าเป็นกลุ่มนักเรียนรุ่นต่อจากอาจารย์ที่เคยเล่นเกมนี้ เสียอย่างเดียวกันคือฉัตรชัยตายเพราะเกมนี้ แต่อาจารย์คงคงได้รับการช่วยเหลือจากใครสักคนที่เขาไม่ยอมบอก

“ตายแล้ว!” น้ำอูทาน “ทำไมมันไปอยู่ที่อาจารย์ได้ล่ะคะ... ก็...ก่อนหน้านั้นมันอยู่ที่เรา...”

“ครูน่าจะถามพวกเธอมากกว่านะ ทำไมไม่ถึงทั้งกระดานแผ่นนี้ไว้บนโต๊ะ แล้วพวกคุณน้องก็มาเก็บได้ พวกนั้นคิดเหมือนเธอนั้นแหละ” อาจารย์เล่า “พวกนั้นมาถามครูว่ากระดานแผ่นนี้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเกมร้อยวิญญาณที่พวกคุณพี่เล่นกันหรือเปล่า แม้แต่พวกนั้นยังรู้เลยว่านักเรียนที่ตายไปตายเพราะอะไร”

ฉันเกือบจะพ่นหัวเราะแล้ว เมื่อนึกถึงคำพูดของตัวละครหนึ่งในหนังสือที่บอกว่าเพราะเป็นความลับ ทุกคนถึงได้รู้ แต่ดูจากอารมณ์ของอาจารย์แล้ว ฉันว่าตลอดสัปดาห์แห่งการจบบลินที่ผ่านมาของพวกเรา อาจารย์คงเจอพวกนักเรียนที่ถามถึงเกมนี้ไม่ได้หยุดแน่ๆ คิวกับปากของอาจารย์ถึงได้ยู่อย่างนั้น

“พวกเธอต้องสัญญากับครูว่าจะไม่บอกใครเรื่องนี้ ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม และอย่าเขียนอะไรเกี่ยวกับเกมนี้ใส่ลงไปในกระดานหรือแม้แต่เอาไปประกาศให้คนอื่นรู้ มันต้องมีคนลองเล่นแน่ๆ และแค่การเล่นผีเหรียญก็อันตรายเป็นทุนเดิมอยู่แล้วด้วย อันที่จริงพวกเธอช่วยลืมนั่นไปเลยดีกว่าว่าเคยมีเกมแบบนี้อยู่”

“หนูไม่บอกใครอยู่แล้วค่ะ” น้ำรับปาก “แค่ที่พวกเราเจอกิ๊หนักพออยู่แล้ว หนูไม่อยากได้ยินแม้แต่คำว่าเกมด้วยซ้ำ”

ฉันพยักหน้าเห็นด้วย แค่นี้ก็เต็มกลืนแล้วจริงๆ แต่พอฉันหันไปมองที่ประตูโรงเรียนฉันก็เจอคนที่ทำให้ส่วนเต็มกลืนของฉันหายไป

คุณหล้งนาคงจะมารับห้กะโหลกของสิริณาวันนี้ เธอเดินเข้ามาในชุดเสื้อีตีสีฟ้า กางเกงผ้าลายทางย้งทำให้ตัวเธอดูสูงขึ้นไปอีก และเธอก็เอนไม้ใช้เล่นเมืออยู่ท่ามกลางเด็กนักเรียนชุดสีขาว เธอเดินตรงมาทางโต๊ะที่พวกเรานั่งอยู่พร้อมกับรอยยิ้มแสนหวาน ใครกันนะที่บอกว่าเธอเป็นน้องสาวของสิริณา ไม่อยากจะเชื่อเลยจริง ๆ

“สวัสดีคะ อาจารย์คงคต” เธอยกมือไหว้อาจารย์ แล้วเรากียกมือไหว้เธออีกที “พี่สาวดิฉันอยู่ที่ไหนคะ”

“อ้อ ที่โรงยิมนะ เดี่ยวครูจะพาไป ขอครูเก็บของก่อนนะ” อาจารย์ลุกขึ้นแล้วรวบเอกสารทั้งหมดไว้ในอ้อมแขน เรานั่งมองอาจารย์คงคตกับคุณหล้งนภาเดินไปที่โรงยิมจนลับสายตา แล้วฉันก็หันกลับมาพูดกับหญิงและน้ำ

“อาจารย์คงไม่ยากหนือกับเรื่องพวกนี้อีกแล้วละนะ”

“ก็อาจารย์ต้องยอมเสี่ยงตายเพื่อช่วยพวกเราเอาไว้เลยนี่” หญิงเห็นด้วย “กลับบ้านกันเถอะ”

เราลุกขึ้นจากโต๊ะไม้ ก่อนจะเดินออกจากโรงเรียน ระหว่างทางเราเดินสวนกับกลุ่มนักเรียนรุ่นน้องที่ส่งเสียงเจี๊วจ้าวหคคน เด็กคนหนึ่งเดินชนฉันโดยไม่ได้ออโทษ อันที่จริงเธอไม่ได้มองฉันเลยต่างหาก เด็กอะไรก็ไม่รู้ ไม่มีลั้มมาคารวะเอาเสียเลย

“ฉันรู้ว่า เรากี้แค่เห็นผีตายโหงให้ได้อ้อยตน มันจะยากเย็นอะไรักหนา” เด็กคนหนึ่งพูด โชคร้ายจริง ๆ ที่ฉันได้ยินคำพูดนี้เข้า จริง ๆ แล้วคนแถวนั้นก็ไ้ยินเธอบ่นอย่างร้อนรนด้วยกันหมด แต่มีเพียงฉันกับหญิงและน้ำที่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร

เราหยุดเดิน หนึ่งเสียงจนหัวใจแทบจะหยุดเต้นไปตามๆ กัน
เลยทีเดียวนะ

“เมื่อไหร่ล่ะ” หญิงถามอีกครั้ง ราวกับที่ได้ยินเมื่อ
ยังไม่กระจ่างพออย่างนั้นแหละ

เด็กที่เพิ่งเดินผ่านเราไปกลุ่มนั้นรู้จักเกมร้อยวิญญาณ และพวกเขออาจจะเล่นมันไปแล้วด้วย! - ปัญหาก็คือพวกเขอทำได้ยังไง พวกเขารู้วิธีเล่นได้อย่างไร

“พวกเธอรู้ได้ยังไง รู้ได้ยังไง” น้ำคำครวญเหมือนคนบ้า
“เราไม่ได้เผลอพูดเรื่องนี้กับคนอื่นหรอกใช่ไหม”

หญิงฉุกละหุกได้ เธอตะโกนว่า “พี่วิภา! พี่เขารู้ว่า เกมร้อยวิญญานเล่นยังไง พี่เขาต้องเป็นคนบอกพวกเธอแน่ๆ”

“เรากลับไปถามพี่เขากันดีกว่า พี่วิภาอาจจะยังอยู่ในโรงเรียนก็ได้” ฉันสรุป แล้วหันหลังกลับทำท่าจะเดินเข้าไปในโรงเรียน แต่พี่วิภาหายตอยข้างหลังฉันตั้งนานแล้ว

“อ้าว พวกเธอเองหรอ” พี่วาทูต “ฉันเกือบจะดำ
อยู่แล้วเชียว อย่าวางทางคนอื่นแบบนี้สิ...”

“พี่คะ! พี่พูดเรื่องนั้นหรือเปล่า” จันชิงถามก่อน

“เรื่องอะไร... ฟังพูดเรื่องอะไร...”

“ก็เรื่องเกมนั้นไงคะ! พี่บอกใครหรือเปล่านั้นมันเล่นยังไง”

“พี่คะ พี่บอกพวกเรามาเถอะค่ะ” น้ำช่วยพูดด้วยอีกแรง ขณะที่นั่นก็เขียนคนอื่นจ้องเรတာเขม็ง เพราะเรายืนขวางทางเดินอยู่

“หมายถึง...เกมนั้นแหละหรอ” พี่วิภาถาม พวกเราพยักหน้า
“ฉันพยายามจะไม่วีนถึงมันแล้วนะ”

เราเงย

“แต่พอพวกเธอพูดก็ทำให้ฉันนึกขึ้นได้ มัน...แค่ไม่กี่สัปดาห์เอง แต่ฉันรู้สึกเหมือนนานเป็นปี...ที่บรรพต...”

จากประโยคนั้น บอกได้เลยว่าฉันรู้สึกผิดอย่างรุนแรงที่เตือนความจำพี่วิภาด้วยการพูดเรื่องนี้ขึ้นมา แต่ไม่ใช่พี่วิภาแน่ พี่เขาคงไม่อยากเห็นใครคนอื่นมาตายแบบเพื่อนของเธอแน่

และฉันก็ไม่อยากเห็นใครต้องมาตายแบบทิพย์เหมือนกัน แม้จะเป็นเด็กที่เดินชนฉันเมื่อไม่กี่ที

“พี่คะ มีนักเรียนเล่นเกมนี้” ฉันบอกเธอ “หนูไม่รู้ว่าพวกเธอเล่นไปแล้วหรือยัง แต่อาจารย์คงคตบอกว่าให้เราปิดเรื่องนี้เป็นความลับ พวกเธอไม่มีทางรู้ ต้องมีใครสักคนหนึ่งบอก”

“พวกเธอพูดเรื่องอะไรกัน” พี่วิภาสงสัย “แล้วไปเอาเรื่องพวกนี้มาจากไหน”

เราดึงพี่วิภาหลบเข้ามาตรงลานหน้าบ้านใครสักคน แล้วหญิงก็เล่าเรื่องที่เจอเมื่อทำให้พี่วิภาฟังอย่างย่อ

“พวกเธอต้องไปบอกอาจารย์คต” พี่วิภาแนะนำ “บอกเขาว่ามีเด็กกำลังพยายามเล่นเกมนี้อยู่ อาจจะไม่ใช้กลุ่มเมื่อก็กลุ่มเดียวก็ได้ เราต้องหาทางยับยั้งเรื่องนี้ก่อนที่นักเรียนทั้งโรงเรียนจะตายกันหมด”

ใช่ นั่นแหละที่ฉันต้องการ ให้นักเรียนทั้งโรงเรียนตายหมด แล้วทุกคนก็จะตกอยู่ในวังวนของเกมร้อยวิญญาณอย่างทีทิพย์เป็นและไม่เคยจบไปสุดไปเกิด ที่นี้โรงเรียนของฉันก็จะมีผีเต็มไปหมด...แค่นี้ยังไม่พออีกหรือไงนะ

แต่ที่ฉันแน่ใจก็คืออาจารย์คงคงจะต้องเหนื่อยอีกแล้ว แต่ฉันจะไม่ปล่อยให้อาจารย์จัดการเรื่องนี้คนเดียวอีก ถ้าเพียงพวกเราไม่เจอกระดาษแผ่นนั้น และไม่เล่นเกมร้อยวิญญาณ กระแสข่าวลือก็คงไม่กลับมาอีกครั้งหรอก ตอนนี้องเรียนของเรา กลายเป็นเกมร้อยวิญญาณพีเวอร์ไปแล้ว

ฉันเสียใจจริง ๆ ที่ต้องกลับไปเจออาจารย์คงคงอีกครั้ง พร้อมกับข่าวร้ายที่เขาควรได้รู้

อาจารย์คะ ลูกศิษย์ของอาจารย์เล่นผีเหรียญอีกแล้วนะคะ

หลังจากนั้น ในวันเสาร์ ระหว่างที่ฉันกำลังนอนเอกเขนกอยู่ที่บ้าน น้ำก็โทรมาหาฉัน บอกให้อ่านหนังสือพิมพ์ แล้วจะพบ พาดหัวข่าวที่น่ากลัว

“พาดหัวข่าวอะไร” ฉันถามกลับ แต่เธอบอกว่าเธอไม่รู้ หญิงบอกเธอมาอีกที และหญิงก็ไม่ยอมบอกว่ามันคืออะไร น้ำบอกว่าเสียงของหญิงเหมือนคนบ้าในศรีธัญญาเลย

ฉันใช้เท้าเขี่ยหนังสือพิมพ์บนโต๊ะกาแฟมาดู แล้วก็พบ พาดหัวข่าวที่น่ากลัวจริง แต่ไม่เห็นจะเกี่ยวกับเราตรงไหน

นร.ถูกรถไฟฟ้าทับดับอนาถขาดครึ่งซีก

เมื่อคืนวานนี้ที่สถานีรถไฟสยาม เด็กนักเรียนหญิง

โรงเรียนชื่อดังย่านฝั่งธนฯ

ถูกรถไฟฟ้าซึ่งกำลังชะลอจอดเทียบชานชาลาทับร่าง

ขาดสองซีกตั้งแต่หัวจรดเท้า

ผู้เห็นเหตุการณ์บอกว่าเธอมีท่าทาง...อ่านต่อหน้า 14

เหมือนหาวดวิตกบางอย่าง เธอหันหลัง
 ให้กับรางรถไฟ สีน้ําหวาดหวั่น
 เธอค่อยๆ ถอยหลังไปเรื่อยจนถึง
 เส้นสีเหลือง เมื่อตนเรียกยามก็ไม่ทัน
 เสียแล้ว เพราะเธอตกลงไปบนรางรถไฟ
 พอดีกับที่รถไฟไฟฟ้าเข้าจอดเทียบชานชาลา
 ตำรวจจำเป็นต้องสืบสวนเรื่องนี้ให้ละเอียด
 เพื่อตรวจสอบหาสาเหตุที่แท้จริงของการ
 กระโดดลงไปที่รางรถไฟของเด็กคนนี้

ก็แค่เด็กถูกรถไฟทับตาย มันเป็นข่าวที่น่าสลดก็จริง
 แต่มันก็ไม่เกี่ยวกับฉันอยู่ดี

ฉันอ่านข่าวให้น้ําฟังทางโทรศัพท์เพราะบ้านเธอไม่รับ
 หนังสือพิมพ์ แล้วเธอก็เข้าใจก่อนฉันเสียอีก

“แกว! หลิงต้องคิดว่าเด็กคนที่ตายเป็นหนึ่งในคนที่
 เล่นเกมร้อยวิญญูณแน่ๆ เลย”

“ถ้าฉันนักเรียนที่ตายด้วยอุบัติเหตุทั้งโลกก็เล่นเกม
 ร้อยวิญญูณกันหมดฉันสิ” ฉันบอก

“ไม่นะแกว ดูที่เขาบรรยายสิ ผู้เห็นเหตุการณ์บอกว่า
 เธอหวาดกลัวอะไรบางอย่างนะ ถึงได้ตกลงไปบนรางรถไฟ”

“เท่าที่ฉันรู้นะ ไม่มีใครเคยเล่นเกมร้อยวิญญูณแล้วตาย
 ก่อนจะเล่นเกมจบหรอก ยกเว้นแต่คนคนนั้นจะเก็บเหรียญ
 เอาไว้...”

“แกวอย่าพูดอย่างนั้นสิ! อาจารย์คงคิดก็เก็บเหรียญ

ที่พวกเราเล่นเอาไว้ละ” น้ำปริ่ม

“ก็ได้ ๆ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะแข่งอาจารย์นะ ฉันแค่พูดให้ฟังเฉย ๆ เกมของเรามันจบไปแล้ว อาจารย์ไม่มีทางตายเพราะเหรียญหรอก”

“แต่ถ้าเด็กคนนั้นเกี่ยวข้องกับเกมร้อยวิญญาณล่ะ”

ฉันบอกเธอว่า “ให้แน่ใจก่อนว่าเธออยู่โรงเรียนเดียวกับเราแล้วค่อยมาตกลงกันอีกที”

ฉันวางสายอย่างรวดเร็ว แล้วพลิกหนังสือพิมพ์กลับมาที่หน้าหนึ่งอีกครั้ง ภาพที่ลงไว้นั้นเป็นรูปเด็กผู้หญิงในชุดนักเรียนแน่ละ แต่เซนเซอร์ทำให้ฉันไม่เห็นเลยว่าเธออยู่โรงเรียนอะไร และสภาพศพที่ถูกฉีกครึ่งร่างก็ทำให้ฉันอยากจะสำรอกเอาข้าวเข้าออกมา

เกมร้อยวิญญาณ = เด็กนักเรียนถูกรถไฟฟ้าทับ + ทิพย์ +
นายตำรวจหนุ่ม + สารวัตรอั้ว + ฉัตรชัย + บรรพต +
เพื่อน ๆ ของฉัตรชัย + คนอื่น ๆ ที่เคยเล่นเกมร้อยวิญญาณ
ก่อนหน้านี้

เกมร้อยวิญญาณ = ?

คำตอบของสมการคือ ความตายของผู้เกี่ยวข้องกับทุกคน

3

เรื่องยุ่งยากที่จะเกิดขึ้น

เมื่อวันศุกร์ที่แล้ว คุณหลั่งนภาไม่ได้เอาห้วกะโหลกของสิริฉภา
กลับไป เธอบอกว่ายังหาที่ฝังไม่ได้ และอาจต้องฝากให้ทางวัด
จัดการเรื่องนี้อีกครั้ง ถ้าจำเป็นก็อาจจะต้องฝังรวมกับศพอื่นๆ
ที่ไม่มีญาติ เพราะอย่างน้อยอัฐิของเธอก็อยู่กับครอบครัวแล้ว

ทั้งหมดนี้ฉันฟังมาจากปากของคุณหลั่งนภาเองเลยทีเดียว
พอดีฉันต้องไปโรงเรียนแต่เช้าเพราะมีเวรทำความสะอาด แล้วก็
เจอคุณหลั่งนภา กำลังเดินไปทางโรงยิม ฉันจึงเรียกเธอ เธอจำฉัน
ได้ด้วย

“แก้วกาญจน์ใช่ไหม” เธอถาม

“คะ เรียกแก้วอย่างเดียวกันก็ได้คะ” ฉันบอก “คุณมาทำ
อะไรที่นี่คะ ไม่ได้รับห้วกะโหลกกลับไปแล้วหรือคะ”

“อ้อ เรายังหาที่ฝังให้พี่ไม่ได้เลยจ๊ะ ฉันก็เลยต้องขอ
ทางวัดช่วยจัดการเรื่องนี้ให้”

“คุณหลั่งนภารักพี่สาวตัวเองมากเลยนะคะ” ฉันพูด
“หนูเองก็อยากมีพี่สาวบ้าง เป็นลูกคนเดียวนี่ไม่ดีเลย”

เธอหัวเราะ “แต่ถ้าฉันเลือกได้นะ ฉันขอไม่มีใครเลย
ดีกว่า เพราะพอคนที่เรารักตายไป เราก็คงทุกข์ทรมานแบบนี้”

ฉันยิ้มแห้งๆ “หนูก็เหมือนกันแหละคะ หนูก็เพิ่งเสีย
เพื่อนไปเมื่อเดือนก่อน”

“เธอเป็นญาติเขาหรือไง ถึงได้รู้ว่าเขามาทำอะไรแถวนี้”
ฉันว่าแล้วตักกลับเข้าปาก

“โธ่ ก็มีเด็กคนหนึ่งเจอเขา แล้วเขาก็ทำนายอนาคตให้
นะสิ”

“หมอดูหรือ” น้ำถาม “เหมือนอาจารย์คงคตนะหรือ”

“ทำนองนั้น” หญิงบอก “ฉันว่าเราน่าจะไปให้เขาดูดวง
ให้หน่อย ว่าเราจะเจอเรื่องอะไรอีกหรือเปล่า”

“ไม่ต้องให้เขาดูหรอก อย่างเรานะลืมหืมตาว่าสงบสุขไปตั้งแต่
ที่ได้เจอเกมร้อยวิญญานแล้ว” ฉันพูด แล้วน้ำก็ฉุกละหิมได้ว่า
เราต้องบอกอาจารย์คงคตเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน

“อย่าเพิ่งตื่นตกใจไปก่อนใช้เลยดีกว่า เรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
เด็กกลุ่มนั้นเล่นเกมร้อยวิญญานจริงหรือเปล่า พวกเธออาจจะ
ดูหนังมาก็ได้” ฉันเสนอความเห็น แล้วยกส้อมขึ้นโบกไปมา
“อีกอย่าง เด็กคนที่ถูกรถไฟฟ้าทับตายก็ไม่น่าจะเป็นเด็กโรงเรียน
เราด้วย เพราะโรงเรียนเรานะ ไม่ได้เป็นโรงเรียนชื่อดังย่าน
ฝั่งธนฯซะหน่อย”

แล้วกลุ่มนักเรียนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ เราก็คุยกันเรื่องนี้ทันที

“อ่านข่าวเมื่อวันเสาร์หรือเปล่า ที่เด็กถูกรถไฟฟ้าทับตายนะ”

“อ้อ เด็กผู้หญิง ม.ต้นใช้ไหม เขาบอกว่าเป็นเด็กโรงเรียนเรา
ไม่ใช่หรือ แต่พวกอาจารย์ปิดข่าวน่าดูเลยแหละ แบบว่าไม่ยอม
ให้มีการไว้อาลัยหน้าเสาธง แล้วก็ไม่พูดเรื่องนี้เลยสักอะ”

“ก็เดี๋ยวนี้โรงเรียนเรามีเด็กตายเยอะนี่เนอะ”

แล้วพวกเธอก็หัวเราะกันยกใหญ่ หญิงกระแทกช้อนส้อม
ใส่จานตัวเองดังลั่นจนพวกเธอหันมามอง

“คนเรานะ ถ้าไม่ได้เจอกับตัวก็ไม่รู้หรือว่ามันเป็นยังไง”
“เราไปกันเถอะ” ฉันบอกทุกคน ก่อนที่หีบจะเปิด
มหกรรมย่าทั้งโต๊ะ

เราออกจากโรงอาหาร เดินไปตามถนนหน้าอาคารสี่ที่ปูไว้สำหรับ
รถวิ่งเข้าออก และมันก็เป็นที่เล่นของกลุ่มนักเรียนในช่วงพัก
กลางวันกับหลังเลิกเรียนด้วย

ฉันไม่ได้เล่าเรื่องที่คุยกับคุณหลั่งนภาเมื่อเข้าไปหา
เพื่อนๆ ฟัง อย่างน้อยก็ไม่อยากเล่าเรื่องที่ฉันไปถามอะไรแปลกๆ
กับเธอ เพียงแต่ตอนนั้นฉันรู้สึกว่าจะได้ข้อมูลบางอย่าง
จากเธอ

ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าทำไมสิริมาถึงตาย

ฉันมีข้อสันนิษฐานดิบๆ ว่าทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเกม
ร้อยวิญญาณต้องเข้ามาพัวพันกับเกมนี้อีกครั้งหลังจากตาย
ไปแล้ว ฉันกลัวว่าสิริมาจะเป็นหนึ่งในนั้นด้วย สิริมาต้องรู้จัก
เกมนี้ก่อนตายอย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่รับเดิมพัน
พวกเรารอก แถมเธอยังรู้ด้วยว่าหากใครสักคนตายไปจะต้อง
มีผู้เล่นคนใหม่เข้ามาแทนที่

มันคืออะไรกัน เกมร้อยวิญญาณมีอะไรแอบแฝงมากไป
กว่านี้อีกหรือ

“แก้ว ดูนั่น!” น้ำร้อง แล้วทั้งฉันกับหีบก็หันไปมอง
ตามทิศทางที่เธอชี้ “ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกัน”

ฉันเชื่อว่าเราเห็นภาพเดียวกัน ชายคนหนึ่ง แก่ชรา
ผิวคล้ำ ร่างผอมแห้ง และอยู่ในชุดสีน้ำตาลกับย่ามสีเดียวกัน

ผมเป็นสืบทาเกือบขาว เขานั่งอยู่ที่โต๊ะใหญ่ใต้ร่มไม้ข้างถนน
หน้าอาคารสี่...โต๊ะเดียวกับที่อาจารย์คงคดชอบนั่งบ่อยๆ
เพียงแต่เขาหันหน้าเข้ามาในอาคารสี่เท่านั้น

“เขาดู...” ฉันพูดไม่ถูก “ดู...แปลกมาก”

“ใช่ ฉันก็รู้สึก อย่างน้อยยามที่หน้าประตูก็ไม่น่าจะ
ปล่อยเขาเข้ามาในโรงเรียน” หญิงบอก “ทำไมไม่มีใครมาไล่เขา
ออกไปนะ”

ฉันหันไปมองรอบๆ เหมือนไม่มีใครสนใจชายคนนี้เลย
สักนิด นักเรียนชายที่เตะบอลอยู่ตรงสนามก็ยังคงเล่นต่อไป
นักเรียนหญิงที่เล่นวิ่งไล่จับอยู่ใต้อาคารสี่ก็ยังคงวิ่งเล่นต่อไป
ไม่มีใครรู้สึกถึงการมาเยือนของชายแปลกหน้าคนนี้เลยแม้แต่คนเดียว

เหมือนเขาจะรู้ว่าเรากำลังจ้องเขาอยู่ ชายคนนั้นเงยหน้า
หันมามองเรา แล้วผงกหัวเหมือนจะเรียกเราไปหา

“พวกลุงโรคจิตหรือเปล่า” น้ำสงสัย “เราไปตามอาจารย์
กันดีไหมแก้ว”

ฉันเกือบจะหันหลังกลับไปตามอาจารย์หรือภารโรงที่อยู่
ใกล้ๆ มาแล้ว แต่ชายคนนั้นกำลังจ้องมาที่ฉัน เหมือนต้องการ
จะเรียกให้ฉันเข้าไปหา ทั้งๆ ที่เขาไม่น่าไว้วางใจเลยสักนิด

“นั่นไง อาจารย์!” น้ำชี้ไม้ชี้มือ แต่ฉันรีบดึงมือของเธอ
ลงก่อน

“เดี๋ยวก่อน! เขาเรียกเราอยู่นะ” ฉันบอกพวกเธอ

“เธอจะเข้าไปหาเขาหรือแก้ว” หญิงเตือน “อย่าดีกว่า
ท่าทางเขาไม่ค่อยปกตินะ เหมือนคนบ้าเลย”

ฉันไม่ปฏิเสธว่าเขาดูเหมือนคนไม่ปกติ แต่ในอีกมุมหนึ่ง

เขาก็ดูคล้ายอาจารย์คงคตอย่างน่าประหลาดเช่นกัน

หรือว่าเขาจะเป็น...

“เขามองพวกเราอยู่หรือเปล่าล่ะ” หญิงเพิ่งสังเกตเห็น

“ดูสิ เหมือนเขาจะมองมาทางพวกเรานะ”

ฉันค่อยๆ เดินเข้าไปหาเขาโดยที่ไม่ทันได้สังเกตรอบข้าง จนกระทั่งหญิงดึงแขนเสื้อฉันไว้ แล้วกระซิบบอกความผิดปกติบางอย่าง

“ไม่มีใครสนใจพวกเราเลยนะ” เธอบอก “มัน...”

ก่อนที่เธอจะพูดจบ ฉันก็ก้าวเข้าไปหาเขาแล้ว ชายคนนั้น ก้มหน้าลงต่ำ ไม่ได้แสดงสีหน้าท่าทางอะไรที่มีพิรุณอีกนอกจากเงียบ

“คุณลุงเป็นใครคะ เข้ามาที่นี่ได้ยังไง” ฉันเอ่ยปากถามเป็นคำถามแรก แต่เขาไม่ตอบ

พอหญิงกับฉันตามมาสมทบอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ที่หลัง เขาถึงยอมพูดออกมา

“ไม่เคยเจออะไรอย่างนี้มาก่อนเลย” เขาเอ่ยเสียงแหบเหมือนคนไม่ได้พูดมานาน

“หมายถึงอะไรคะ”

เขาเงยหน้ามองฉัน “มีคนตามหนูอยู่ รู้หรือเปล่า”

“หนู...หนูหरोคะ” ฉันชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง เขาคงจะพูดกับฉันจริงๆ แหละ เพราะดวงตาของเขาจ้องตรงมาที่ฉันซึ่งยืนอยู่หน้าสุด “ลุงพูดเรื่องอะไรคะ แล้วลุงเป็นใคร ที่นี้ไม่อนุญาตให้...”

“หนูอยากรู้ไหมว่าชาติที่แล้วหนูเคยเป็นใครมาก่อน” ฉันคิดว่าเขาถามฉันนะ หรือไม่ฉันก็อาจจะถามลอยๆ “หนูอยากรู้

ใช้ใหม่ว่าทำไมเขาถึงตามหนู แต่ตอนนี้เขาไปแล้วละ เขาไม่อยู่
รบกวนหนูอีกแล้ว”

“แก้วกาญจน์!”

ฉันสะดุ้ง กะพริบตา แคที่เดียวเท่านั้น ชายแปลกหน้านั้น
ก็หายไปแล้ว หายไปแบบชั่วพริบตาจริงๆ ฉันหันไปมองคนที่เรียก
ฉันเมื่อกี้ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากอาจารย์คงคต หญิงกับน้ำ
ตึงแขนฉันขึ้น เพ็งรู้ตัวว่าฉันหลุดลงไปกองกับพื้นเพราะแขนขา
อ่อนแรงไปหมด

นี่ฉันเจออะไร ชายคนนั้นเป็นใคร อยู่ๆ ก็มาพรวดอะไร
ไม่รู้

แต่ฉันรู้ว่ามันมีความหมาย เขาคงอยากจะบอกอะไรฉัน
สักอย่าง

อาจารย์คงคตมองหน้าฉันเหมือนไม่พอใจ

“พวกเธอมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ไปเข้าเรียนได้แล้ว”

“อาจารย์คะ” ฉันตั้งท่าจะถาม แต่อาจารย์ส่งสายตา
ปรามฉัน เราจึงทำได้แค่เดินออกไปจากตรงนั้นอย่างจ้อยๆ

“ทำไมอาจารย์ต้องโกรธขนาดนั้นด้วยล่ะ” หญิงสงสัย
“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเธอนะแก้ว จู่ๆ เธอก็ล้มลงไปชะอย่างนั้น
พวกเราตกใจกันแทบแย่”

ฉันส่ายหน้า เรามาถึงห้องเรียนที่ยังไม่มีใครมาถึงด้วยซ้ำ
แม้แต่ตัวอาจารย์เอง ถึงกระนั้นเราก็ก้าวไปนั่งรอข้างใน ฟังเสียง
เด็ก ๆ คนอื่นเล่นกันอย่างสนุกสนานสมวัย ในขณะที่เราต้องมานั่ง
ห่อเหี่ยวอยู่ในห้องเรียนเพียงเพราะเรามันไม่เหมือนใครเขา

“เราจะไปบอกยามเรื่องคนแปลกหน้าคนนั้นดีไหม”

นำถามความเห็นฉัน “เขาอาจจะเป็นเหมือนจิตรลดาก็ได้นะ
แบบว่าเข้ามาหาเส้นทางเด็กในโรงเรียน เขาอาจจะมาหาเรา
ก็ได้นะแก้ว”

“เขาไม่มาหาเราหรอก” ฉันแย้ง “พวกเธอไม่ได้ยิน
ที่เขาพูดเหรอ เขารู้จักฉัน และเปลือๆอาจรู้จักเราทุกคนด้วย
เขามาที่นี่เพราะอยากเจอพวกเราน่ะสิ”

“เธอรู้ได้ยังไงนะแก้ว” หญิงถาม “แล้วเขาพูดอะไร
ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“พวกเธอไม่ได้ยินหรอกเหรอ ผู้ชายคนนั้นพิมพ์อะไร
ของเขาก็ไม่รู้ บอกว่า...” ฉันหุบปากเงียบ นักเรียนคนอื่นๆ
พากันทยอยเข้ามาในห้องแล้ว เราเลยนั่งลงกับที่แล้วไม่ได้พูด
อะไรอีก

ระหว่างเรียน ฉันมีแต่นั่งเขียนข้อความที่ชายคนนั้น
บอกฉัน ข้อความที่ฉันพยายามเรียบเรียงขึ้นให้สมบูรณ์และ
ถูกต้องตามเดิมมากที่สุด แต่ทำยังไงก็ทำไม่ได้ เพราะอาจารย์
คงคิดเรียกฉันเอาไว้ก่อนที่จะฟังประโยคสุดท้ายจบ ทำให้ฉันลืม
คำพูดของชายคนนั้นไปหมดเลย

ทำไมอาจารย์คงคิดถึงมาได้จังหวะขนาดนี้ละ

ระหว่างทางกลับบ้าน ฉันพบคุณหลังนภาที่กำลังยืนรอรถอยู่
ตรงป้ายรถเมล์ เธอคงหายโกรธฉันเรื่องเมื่อเช้าแล้ว ฉันจึง
ตัดสินใจทักเธอดู

“สวัสดีค่ะ คุณหลังนภา”

“อ้อ สวัสดีแก้ว เลิกเรียนแล้วเหรอ”

“คะ” ฉันยิ้มรับ ท่าทางเธอจะลืมนั่นไปแล้วจริงๆ “คุณหาที่ฝังหีบศพโหลกฟีสาวของคุณได้หรือยังคะ”

“อ้อ เราได้ที่อยุธยาแล้วละ ฉันมีญาติอยู่ที่นั่นคนหนึ่ง เขาบอกว่าจะแจ้งทางวัดให้เตรียมจัดที่รอ” เธอว่า “เรื่องเมื่อเช้านะ ขอโทษนะ ฉันจะเป็นอย่างนี้เสมอแหละ เวลาไม่มีใครมาถามเกี่ยวกับพี่สาวฉัน”

“หนูเข้าใจคะ คุณคงไม่อยากรู้พี่มัน”

“ไม่ใช่หรอก” เธอขยับกระเป๋าท่าทางอึดอัด “ฉันพยายามตามหาความจริงมาหลายปีหลังจากพี่ตายว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ฉันรู้ว่าพี่ไม่ได้ฆ่าตัวตายแน่ มัน...มีอะไรมากกว่านั้น”

“คุณหมายถึง...เธอไม่ได้ฆ่าตัวตายหรือคะ ถ้าฉันเธอก็ต้องถูกฆ่าตาย...”

“เธอรู้จักเกมร้อยวิญญาณไหม” คุณหลังจากเปลี่ยนเรื่องแต่ช่างได้จังหวะเหมาะเจาะเสียนี้กระไร ฉันแทบจะขยับยิ้มออกมาแล้วถ้าไม่ใช่เพราะยังจ้องมองดวงตาของคุณหลังจากที่เธาร่ำร้อยเหมือนกับกำลังรำลึกความหลังอยู่ “ฉันรู้ว่าพี่เกี่ยวข้องกับเกมนี้แต่ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเกมนี้กันแน่ ครั้งหนึ่งฉันแอบฟังพี่กับเพื่อนของพี่คุยกัน พวกเขาพูดถึงเกมนี้ ฉันเลยถามพี่ว่าเกมร้อยวิญญาณคืออะไร แต่พี่ไม่ยอมตอบ”

“มัน...”

“มันเป็นเกมที่ทำให้คนตายใช้ใหม่ ฉันเดาเอานะ เพราะหลังจากนั้นพวกเพื่อนๆ ของพี่ฉันก็ตายไปทีละคน พวกเขาตายแบบ...ประหลาดมาก”

รถกระบะป้อมคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดที่ป้ายตรงที่เราสองคน

คุยกัน แต่คุณหลังนาแทบไม่ได้สนใจมันเลยด้วยซ้ำ เธอยังคง
ตกอยู่ในความครุ่นคิดต่อไป

“นักเรียนที่โรงเรียนของหนูก็ตายเพราะเกมนี้ล่ะ” ฉันเล่า
“หนูเองก็เคย...”

ปิ่น ปิ่น!

“โอ๊ย ให้ตายสิ ฉันไปก่อนนะ รถมาแล้ว” เธอขยับ
กระเป๋าสะพายแล้วเดินไปขึ้นรถเมล์ที่ต้องจอดเลนสองเพราะ
รถกระบะป้อมขวางอยู่

ถึงวันนี้จะไม่ได้อะไรมาก แต่ฉันรู้แล้ว...

ฉันรู้แล้วว่าสิริมาเองก็รู้จักเกมร้อยวิญญาณ...ก่อนเธอตาย
เธออาจจะเคยเล่นมันด้วยซ้ำ

ฉันกลับไปนอนคิดเรื่องสิริมาอยู่ตั้งนาน แต่ก็หาข้อสรุปได้
อย่างเดียวว่าสิริมาต้องเล่นเกมนี้แล้วรู้ตัวว่าต้องแพ้แถมแก้
ก็เลยเชือดตัวเองตายเสียก่อน แต่ต้องมีอะไรมากกว่านั้น แค่นี้
มันง่ายตายเกินไป

มีอะไรซับซ้อนกว่านั้น...เหมือนเธอ...มีอะไรบางอย่าง
กับฉัน

“แก้ว...”

ฉันกลับไปตั้งแต่เมื่อไรกัน

“แก้ว...ต้นสักที่ลิ...”

ได้ ๆ ฉันจะตื่นแล้ว

ฉันขี้ตา รู้สึกว่าตัวเองเซถอยหลัง ก่อนจะพบว่าฉันไม่ได้
อยู่ในห้องนอนด้วยซ้ำไป รอบกายฉันตอนนี้มีแต่คนเดินไปมา
เร็ว ๆ แบบกรอเทปไปข้างหน้า เงาคนสีดำ ๆ วิ่งวูบวาบผ่านหน้า
ฉันไป

ฉันอยู่ที่ไหนกัน

“สวัสดี...”

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งทักฉัน เธอตัดผมสั้นทรงนักเรียน
สวมชุดนักเรียนม.ต้น ทำทางว่าเจริงสดใส ดวงตากลมโตจ้องมอง
มาที่ฉัน คงจะมีแค่เราสองคนเท่านั้นที่ไม่ได้วิ่งไปวิ่งมาแบบ
คนอื่นเขา

“สวัสดี” ฉันตอบกลับไป “เราอยู่ที่ไหนกัน”

“สถานีรถไฟฟ้าไ้” เธอชี้ให้ฉันดูป้ายและห้องขายตั๋ว
ทรงกลมที่อยู่ห่างออกไป ฉันกะพริบตามองดูสิ่งเหล่านั้น
ไม่แน่ใจว่ามันมาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“แล้ว...เธอเป็นใคร”

“ไม่รู้ ฉันไม่รู้”

“เธอหลงทางหรือเปล่า ฉันไปเรียกกยามให้ไหม”

“ไม่”

ฉันเดินเข้าไปจู่มือเธอ ความอึดมึนจากการช่วยเหลือ
เต็มปรี แต่จู่ ๆ ก็วูบ มือของฉันข้างที่ยื่นออกไปจับตัวเด็กคนนั้น
ผลุบผ่านร่างของเธอไป ฉันอ้าปากค้าง ได้แต่ส่งเสียงฮือ
อยู่ในลำคอ

“ช่วยฉันที...ช่วยพาฉันไปจากที่นี่ที”

ในนาที่นั้น ฉันตระหนักได้ทันทีว่าเธอคือผี เธอเล่นโผล่มาอยู่ข้างหลังฉัน จากดวงหน้าสดใสกลายเป็นความเหินห่างขณะที่ฉันจ้องหน้าเธอตาไม่กะพริบ ใบหน้าของเธอก็ค่อยๆ แยกออกจากกัน...ช้าๆ เป็นสองซีก ซีกหนึ่งร่วงลงไปกองกับพื้น อีกซีกหนึ่งยังคงยืนนิ่ง ดวงตากกลมโตเบิกโพลงอย่างตกใจ

“เดี๋ยว!” ฉันร้อง ก้มลงไปโกลยซากเธอขึ้นมา

“ช้...ย...” เธออ้าปากที่มีอยู่ส่วนเดียวพูดออกมาพยายามกลืนอากาศเข้าไปทีละคำ น้ำตานองหน้า

“บอกฉันสิ ให้ฉันช่วยอะไร!”

“เอา...มันไป...”

เธอยื่นมือที่กำบางอย่างเอาไว้มาให้ฉัน แล้วก็อ้าปากล้าลึกอีกที ฉันรับของบางอย่างในมือเธอมา พอมือสัมผัสกับของชิ้นนั้น ตัวฉันก็เย็นเฉียบ เย็นไปจนถึงข้อกระดูก คนที่เดินผ่านไปมาตรงสถานีรถไฟฟ้ายิ่งเดินเร็วขึ้นเรื่อย ๆ เสียงพูดคุยกุ๊กแจ็กค่อยๆ ดังขึ้น พวกเขาไม่สังเกตเลยสักนิดว่ามีคนนั่งอยู่ตรงนี้ กำลังรอความตาย หรืออาจจะตายไปแล้วก็ได้

“เอามันไปที่...ขอร้อง...เอามันไป!”

“ช่วยด้วย!” ฉันตะโกนร้องเรียกให้คนมาช่วย “ช่วยเราด้วย! ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยที!”

ไม่มีใครสนใจฉันเลย ทุกคนยิ่งเดินเร็วขึ้นไปอีกเหมือนไม่อยากจะอยู่ด้วย ฉันก้มลงมองของที่อยู่ในมือ แล้วเสียงผู้หญิงกรีดร้องก็ดังเสียดหูขึ้นมา

วูบหนึ่งฉันรู้สึกว่าย่างมีชีวิตอยู่ อีกวูบหนึ่งฉันก็กลายเป็นมนุษย์ที่ขาดสติ รอบกายเต็มไปด้วยเงาสีขาวชัดเจนค่อยๆ

เดินผ่านไปมา พวกนั้นรับรู้ได้ว่าฉันยังยืนอยู่ตรงนี้ ไมลี ยังนั่ง
 คุดคู้ยู่ตรงนี้มากกว่า ในมือของฉันประคองเหรียญเอาไว้ราวกับ
 กลัวว่ามันจะหลุดหายไป เหรียญร้อนผ่าว...ร้อนอย่างที่ไม่เคย
 ได้สัมผัสมาก่อน และร้อนแบบผิดปกติด้วย

“โอ้ย!”

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นจากเตียง หอบหายใจเหมือนเพิ่งไปวิ่งมา
 เป็นกิโโล ขณะกำลังจะยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่เต็ม
 หน้าผาก อะไรง่ายอย่างก็ร่วงออกจากมือของฉัน

มันนอนนิ่งอยู่บนผ้าห่ม

มันคือของที่เด็กผู้หญิงในความฝันส่งให้กับฉัน

มันคือเหรียญที่ใช้เล่นเกมร้อยวิญญาณซึ่งยังเล่นไม่จบ

“ถ้าแกล่เล่นเกมนี้ไม่ชนะ แกลก็ต้องสังเวยชีวิตให้กับผีที่แกลไปปลุกมา”

หลังจากสูญเสียเพื่อนให้กับ **เกมร้อยวิญญาณ** เพราะความอยากรู้อยากเห็น **แก้วกาญจน์** ก็ได้เจอกับ **หลิงนภา** ทำให้เธอเห็นอีกด้านหนึ่งของ **สิริณา** ผู้เป็นพี่สาว เรื่องราวซึ่งเป็นดั่งเหรียญสองด้านพาเธอกลับเข้าสู่วังวนมรณะของเกมที่เคยหลุดพ้น แก้วกาญจน์ได้พบว่าเพื่อนที่ตายไปแล้วกลายมาเป็น **วิญญาณคุมเกม** ของรุ่นน้อง **การสังเวยชีวิตให้เกมสยองจึงเริ่มขึ้นอีกครั้ง**

อย่าให้เหรียญเคลื่อนไปถึงเลขต้องห้าม...ไม่จันเตรียมตัวเป็นผีตนถัดไปได้เลย!

นวนิยายระทึกขวัญที่เคยสั่นประสาทของคุณด้วยเกมที่มีทั้งชีวิตและวิญญาณเป็นเดิมพัน กลับมาอีกครั้งเพื่อหาเหยื่อไปเป็น **เครื่องเซ่นผี** จะรอดหรือตาย ผู้ชนะเท่านั้นจึงจะตอบได้

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8339-3

9 786161 883393

Illustration: RanuthTong